

Hỏa Thiêu Thập Nhị Hùng Sơn Trại

– A... Á...!

Mũi giáo chỉ còn cách trong gang tấc là sẽ cắm phập vào huyết linh đài của người lữ hiệp. Bỗng nhiên kẻ vừa đâm lén chàng bị ngã dụi chết tốt. Thì ra, hấn vừa lãnh ngay một mũi phi tiêu được phát từ tay Phương Dung. Tuy bận đấu với lão Quách Đại, song mọi việc xảy ra với bào huynh đều không thoát khỏi đôi mắt tinh anh của nàng. Phương Dung thâm hiểu đại huynh của nàng công lực chưa được hồi phục đầy đủ, nên chi lúc nào nàng cũng phải có trách nhiệm quan tâm che chở cho chàng. Thành Nhân lạng người qua một bên nhìn lại. Lão Quách Nhị nhận ra kẻ vừa ngã xuống là ai liền phóng đến ôm chầm lấy gào lên cuồng nộ:

– Trời Quách Thọ con!... Hừ? Ta phải trả thù con nữ tặc này mới được!

Đáp lại lời lão là một tràng cười trong trẻo của Phương Dung, nàng nói:

– Ha ha! Bọn các người là hạng ma đầu tầm thường trong thiên hạ. Hôm nay các người sẽ được gặp khắc tinh! Hồng Sa La Sát đang trở lại nguyên bản vị của mình đó! Ha ha ha!

Chuỗi cười của nàng chưa dứt, Song Câu Truy Thủ rút soạt đôi móc câu phóng vút mình tới đấu lưng cùng lão Quách Đại. Lão Quách Đại cũng rút thanh trường kiếm khua “reng” một tiếng ngân dài. Phương Dung đứng cách hai lão ma đầu chừng ba trượng, vòng đôi tay lên ngực, nghiêng đầu nheo mắt hét:

– Nào! Cứ vận công mà thi triển lại trận đồ quái dị “Âm dương nhật ma chu cung” cho bản nương nương xem!

Hai lão Quách chẳng thềm nói nửa lời. Sau khi hít sâu luồng thiên nguyên chân khí. Cả hai cùng xuống tấn, hai tấm lưng vẫn dính sát vào nhau. Bỗng nghe lão Quách Đại la lên thành tiếng:

– Ối trời! Chết rồi, lão đệ ơi! Sao tự nhiên nơi huyết đan điền của ngu huynh đau nhói thế này!

Lão Quách Nhị cũng tròn đôi mắt:

– Ôi da! Tiểu đệ cảm thấy như bị lửa đốt cũng ngay nơi đó! Không xong rồi!...

Lão Quách Đại thất sắc:

– Hồng mất, hồng mất! Hình như chúng ta... đã bị... độc tố...

Phương Dung nghe cười ngất:

– Ha ha ha! Hai lão tặc đã bỏ lầm độc tố quỷ đầu vào rượu của mình chẳng?

Vừa nói nàng vừa vận công, một loạt chỉ phong reo réo xẹt đến.

Hai lão ma đầu té ngời xuống đất, câu kiếm văng ra khỏi tầm tay. Lập tức, hàng

chục tên đầu mục cùng cả trăm tên lâu la hua binh khí nhào đến định giải cứu cho nhị vị chủ trại. Trong khi đó, nhân ảnh của Phương Dung loáng cái biến ngay thành một chiếc bóng mờ lạng quanh cục trường đến mấy lượt. Thân pháp nàng lướt đến đâu, tức khắc hàng loạt thân người ngã theo đến đó. Tiếng rên khóc rú gào thảm thiết vang lên bị át bởi hàng loạt tiếng kinh phong do đôi bàn tay ngọc phát ra. Tuy nhiên, bọn lâu la vẫn gan dạ liều mình có khác nào những con thiêu thân. Hết lớp này đến lớp khác cuồn cuộn như những đợt sóng trào.

Phương Dung quay lại nói với Thành Nhân:

– Đại huynh! Để bọn giặc cỏ này cho tiểu muội quét sạch. Đại huynh hãy đến tính sổ hai lão ma đầu mà rửa mối gia cừu cho nhị vị nghĩa song thân!

Nói xong nàng rút soạt thanh trường kiếm, thi triển ngay bí pháp “Kim Cang chiêu hồn kiếm ảnh”. Hàng loạt thân người đứt tiện ngang lưng. Bóng kiếm ảnh biến thành ánh chớp bạc loang lên rực sáng cả cục trường. Thân người chất ngổ ngang, máu chảy thành suối. Những tên đầu mục nghe đến thanh danh của Hồng Sa La Sát đã rung động tâm can giờ lại chứng kiến thân pháp của nàng, lòng càng khiếp đảm. Chúng kinh hoàng mất mật, vội vàng lảng tránh khỏi vùng kiếm ảnh, rồi kiếm đường chuồn mất. Đám lâu la ở nơi sơn trại kể có đến cả nghìn tên, chỉ trong giờ khắc đã biến thành những con ma không đầu, cụt tay, đứt mình... văng ra lăn lóc. Mùi tử khí xông lên càng lúc càng trở nên nghẹt thở!

Nhắc lại Thành Nhân. Sau khi nghe bào muội của chàng nói xong, bèn rút soạt thanh, trường kiếm trên lưng tiến về phía hai lão ma đầu. Khi còn cách ba bước, chàng dừng lại. Hai lão già không còn cầm binh khí trên tay, đang lo âu sợ hãi ngó chàng như ngó một bóng dáng tử thần sắp sửa đưa hai lão về châu Diêm chúa. Đột nhiên, lòng Thành Nhân nảy sinh niềm trác ẩn. Đường đường là Giang Tây Song Ma, từng ngang dọc giang hồ chọc trời khuấy nước, thủ đoạn tàn độc khôn lường, giết người tựa như giết蝼蛄, thế mà trước lúc lâm chung lại tỏ ra vô cùng bạc nhược yếu hèn! Nhìn rõ tướng mạo của hai lão, Thành Nhân chẳng nỡ xuống tay. Chàng lăm lăm thanh trường kiếm, gằn giọng:

– Này, Giang Tây Song Ma! Trước khi lấy máu của hai lão để tế vong hồn vợ chồng vị tù trưởng bộ lạc Thổ Thần Thông, hai lão còn điều chi muốn nói chẳng?

Hai lão quay qua nhìn nhau một thoáng. Lão Quách Đại ngược lên nhìn chàng, rụt rè thốt:

– Chẳng hay công tử có phải là... phó vệ úy Lưu Văn ngày nọ chẳng? Lão phu muốn biết công tử thực tế là ai? Tại sao lại thù oán bọn lão mõ?

Thành Nhân lạnh lùng đáp:

– Lưu Văn chỉ là một cái tên giả. Tại hạ chính thật là dưỡng tử của vợ chồng vị tù trưởng bất hạnh đã bị hai lão sát hại một cách dã man hơn mười năm trước. Trước khi hóa kiếp cho hai lão, tại hạ thiết tưởng cũng chẳng giấu giếm làm gì. Tại hạ chính

là Ngô Thành Nhân, trưởng nam của Uyên Ương song hiệp và là chưởng môn nhân môn phái Mã Yên Sơn.

Lão Quách Đại lẩm bẩm thốt:

– Ô! Thì ra công tử là vị giang hồ đại hiệp Sát Thát Kiếm Khách Ngô Thành Nhân đây ư?

Nghe vậy, Thành Nhân không khỏi xao xuyến trong lòng. Cử chỉ tần ngần của chàng đã vô tình tạo cho lão ma đầu một tia hy vọng. Lão tiếp:

– Nếu Ngô công tử đồng ý tha mạng cho lão mỗ, nhất định lão mỗ đây sẽ xin dâng cho công tử một tin khá quan trọng...

– Tin gì?

– Cái tin này có liên quan đến Ngô Thành Nguyên đại hiệp, lệnh đường của công tử đó!

Vừa nghe đến tên của thân phụ, Thành Nhân xúc động: “Ôi! Gia gia của ta vẫn còn sống hay sao? Vì lẽ gì người lại biệt vô âm tín? Nghĩa phụ ta đã liều thân cứu người thoát khỏi vòng lao lý, đến nỗi phải hy sinh mạng sống của mình! Khi rời khỏi Hồng Sa Thiên Vân các, người lại là món mồi ngon của bọn cao thủ võ lâm, kể luôn hai phái Hắc – Bạch! Chẳng biết hiện giờ người trôi giạt nơi đâu? Đời người đã phải chịu suốt hai mươi năm trời khổ ải đọa đày. Bây giờ người phải chịu cảnh tìm ra giải thoát cho người!” Chàng bèn ôn tồn hỏi:

– Nghiêm đường của tại hạ hiện giờ ở đâu?

Quách Đại đã lấy lại bình tĩnh đáp:

– Ngô đại hiệp ở đâu thì lão phu sẽ nói sau. Còn ngay bây giờ chỉ yêu cầu công tử dung tha mạng sống cho hai lão. Dứt khoát công tử sẽ được toại nguyện liền!

Thành Nhân đắn đo suy nghĩ: “Ái chà! Thật là nan giải. Nếu tha chết cho hai lão tặc, thì ta sẽ biết ngay tin tức về gia gia, thể hiện tấm lòng hiếu thảo với đấng sinh thành. Song, lại tự mình phạm vào điều nguyên ước với nghĩa song thân! Nhược bằng nhất quyết xuống tay, thì nhị vị nghĩa song thân có lẽ sẽ được ngậm cười nơi chín suối. Và lẽ đương nhiên là ta mất đi cơ hội ngàn vàng, tức là biết được đầu mối quan trọng về gia gia, hòng tìm cách giải cứu cho người. Vậy bây giờ nên giết hay tha? Nếu để cho hai lão sống, sẽ mang tội với vợ chồng vị tù trưởng bộ lạc Thổ Thần Thông, rồi lương tâm ta sẽ bứt rứt hoài. Liệu ta có chịu nổi chăng? Không thể được! Không thể tha mạng cho hai lão ma đầu tàn ác này được. Nếu tha cho hai lão chẳng những ta có tội với hai người đã khuất mà lại có lỗi nhiều với đồng đạo giang hồ và bao nhiêu người vô tội đã bị hai lão ác quỷ này sát hại thê thảm. Đành vậy! Ta phải xuống tay thôi!” Nghĩ rồi chàng liền hát hàm nói:

– Không được! Cái tội của hai lão đã sát hại vợ chồng vị tù trưởng bộ lạc Thổ Thần Thông, lại còn đày đọa chúng dân phải chịu sống trong cảnh nô lệ lầm than tang tóc. Đã vậy, lão còn thêm một tội tà đình nữa là dám cả gan kéo bọn lâu la theo

quân Mông xâm lược xuống thôn tính giang sơn Đại Việt, cố thực hiện cho bằng được những tham vọng điên cuồng, mưu bá đồ vương!... Hừ! Hãy chuẩn bị tinh thần, ăn năn hối lỗi để... được đi “đầu thai” kiếp khác. Hãy xem thanh trường kiếm của ta đây!

Hai lão ma đầu nghe xong liền chết điếng thần hồn. Thôi rồi, từ đây trên chốn giang hồ sẽ không còn sự hiện diện của Giang Tây Song Ma từng chọc trời khuấy nước đến chấn động giới cao thủ võ lâm! Hai lão chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết mà thôi!

Lại nói, Thành Nhân thốt xong, bèn vũ lộng trường kiếm lấy trớn chuẩn bị xả xuống một đường mạnh mẽ. Kẻ nào chứng kiến cảnh này sẽ không khỏi có ý nghĩ là Giang Tây Song Ma nhất định phải đền tội. Cái chết đến với hai lão ma đầu chỉ còn tính trong nháy mắt mà thôi. Thành Nhân hét to một tiếng, ánh kiếm của chàng bổ ngay vào đầu hai lão.

– Choang!

Thanh trường kiếm trên tay chàng bị bật ngược trở lại. Hổ khẩu tê chồn, huyết mạch đảo lộn. Chàng thoái lui liền ba bốn bộ. Đến khi định thần nhìn lại, mới nhận ra một khối cầu đỏ rực. Chỉ trong thoáng chốc, đã thấy khối cầu kia bung giãn tứ chi biến ngay thành quái nhân vận hồng y, chân tay dài ngoằng. Quái nhân quơ đôi cánh tay dài ôm gọn hai lão ma đầu rồi cuộn mình trông như một khối cầu lửa phóng vút đi sau khi ném lại một câu nói:

– Tiểu tử đừng hùng hạ thủ, Giang Tây Song Ma chưa tới số chết đâu! Ha ha!

Thành Nhân bàng hoàng kinh ngạc. Chàng sức nhớ ra ngày nọ bên sườn núi gần Lê gia trang, nghĩa phụ Bạch Diện Thư Sinh đã từng giao thủ với nhân vật kỳ quái này. Chàng buột miệng thốt:

– Ô! Lão quái nhân đúng là Hỏa Long Trường Túc?

Bấy giờ, Phương Dung đang sử dụng “Kim Cang chiêu hồn kiếm ảnh” giết chóc bọn lâu la nhiều vô số kể. Máu la sát của nàng được dịp bốc lên. Nàng say sưa chém giết, thậm chí lại cứ ngỡ rằng bản thân mình vẫn còn giữ nguyên chân tướng của Hồng Sa La Sát – nữ ma đầu trong Tứ Hải Đại Mông bang. Bọn thuộc hạ của hai lão đại sơn vương Giang Tây Song Ma, lớp chết lớp bị thương, bò lê bò càng rên la khóc lóc kêu xin tha mạng làm náo cả một góc sơn trại. Thành Nhân thấy nàng đang say máu, lòng cảm thấy bất nhẫn, chàng chạy theo nàng gọi lớn:

– Dung muội! Dừng tay lại! Dừng lại! Dung muội ơi!

Tức thời bóng kiếm ảnh mờ dần rồi nhân ảnh hiện trở lại thành một trang giai nhân tuyệt sắc như xưa. Duy chỉ có đôi mắt nàng là vẫn còn đỏ. Nàng chống mũi kiếm xuống đất, vận công điều hòa nội lực một lúc khá lâu. Đến lúc nàng hoàn toàn trở lại một thiếu nữ đoan trang dịu dàng yếu điệu, Thành Nhân mới nói:

– Dung muội! Hai lão ma đầu...

Phương Dung ngạc nhiên. Nàng cau nhẹ đôi mày liễu:

– Sao thế đại huynh? Hai lão ấy đâu?

Thành Nhân thở dài nói:

– Hai lão ấy đã được Hỏa Long Trường Túc cứu mạng mang đi mất rồi!

– Ô! Tức quá nhỉ! Bây giờ đại huynh tính sao đây? Có nên san bằng sơn trại này không?

Thành Nhân gật nhẹ đầu:

– Có chứ? Nhưng trước tiên cũng nên chiêu dụ bọn lâu la, thâm tóm hết của cải, vàng bạc châu báu... đem chia chúng nó làm vốn rồi đuổi hết về bản quán làm ăn lương thiện, bỏ hẳn nghề chặn đường lữ khách cướp của giết người!

– Đại huynh tính vậy thật là chí lý, chí tình. Chỉ e là bây giờ chúng lui hết còn đâu? Tiểu muội sẽ ráng gọi chúng trở lại đây để hiền huynh xử trí nhé!

Nói rồi nàng vận nội lực dùng phép tinh công hiểu dụ bọn lâu la. Giọng nàng vừa trong trẻo, vừa tỏ ra thân thiện, vang lên vọng vào từng hốc núi, hang cùng. Thanh âm tuy không lớn song lại nghe rõ ràng. Lúc đầu chỉ có vài tên mò ra từ các xó xinh, bụi bờ, nhưng đến mấy khắc sau bọn chúng lũ lượt kéo nhau ra đầu thú hết. Sau khi nghe Thành Nhân tỏ lòng lành khuyến dụ một hồi, bọn lâu la sụp xuống khấu đầu lay tạ rồi rít. Chàng bèn sai chúng phá hết các kho mang vàng bạc, vải lụa ra phân phát cho nhau. Lúc ấy trời cũng vừa sập tối. Bọn đầu mục cùng đám lâu la vội vã đốt đuốc thắp đèn cho sáng. Tên đầu mục vận áo vàng lúc xế chiều đã đưa anh em Thành Nhân lên sơn trại rụt rè tiến lại phía chàng, vòng tay lễ phép thưa:

– Bẩm công tử! Hai lão ác ma đã giết hết bảy người nhà của công tử. Chỉ còn một người cuối cùng, lão ta bèn sai bảo kẻ tiện nhân này mang ra hậu liêu tra khảo mới sống sót đó thôi.

Thành Nhân hỏi:

– Thế ngoài y ra, còn ai bị bắt nhốt ở sau sơn trại này chẳng?

– Bẩm công tử! Còn khá nhiều người bị giam tù trước ạ!

– Người ra mở cửa ngục giải thoát cho họ! Những tù nhân của sơn trại này cũng sẽ được chia phần để mang về xứ sở làm kế sinh nhai!

– Bẩm, vâng ạ!

Chừng một khắc sau. Trong đám tù nhân có một cụ già bị mù đôi mắt, chống gậy dò từng bước. Nhìn từ xa, dưới ánh sáng bập bùng của nhiều ngọn đuốc, Thành Nhân thấy lão trượng ấy có vẻ quen quen. Khi đến gần, chàng không khỏi bàng hoàng sửng sốt.

– Ô kìa lão Nhị Vương Gia! Đúng rồi, tổ thúc!

Chàng chạy đến nắm đôi cánh tay lão Nhị, quỳ thụp xuống ngược nhìn khuôn mặt già nua tiều tụy, đôi hốc mắt đen ngòm. Lòng đau khôn xiết, chàng nghẹn ngào thốt:

– Trời ơi! Cớ sao người... ra nông nỗi thế này?

Lão Nhị đưa tay sờ vai chàng, đôi môi khô nứt mấp máy thành lời:

– Ôi! Ngô thiếu chủ của lão đây ư? Xin đa tạ trời phật đã chẳng phụ lòng già! Thiếu chủ ôi! Lão gắng gượng sống đến ngày hôm nay là bởi hy vọng còn gặp lại thiếu chủ đó thôi! Chứ cái mạng già này thật sự chẳng mong chi một kiếp sống thừa?

– Xin tổ thúc đừng nên nói thế!

Phương Dung thấy chuyện lạ vội phi thân đến bên, Thành Nhân tạm dẹp nỗi ưu phiền trước mắt. Chàng nói với bà muội:

– Hiền muội à! Tổ thúc đây là lão Nhị, một trong Tứ Lão Vương Gia của môn phái Mã Yên Sơn đó. Chư vị tổ thúc đã nhiều lần đột nhập vào sào huyệt của Tứ Hải Đại Mông bang mong giải cứu cho gia gia cùng hiền mẫu chúng ta, nhưng thấy đều thất bại!

Quay qua lão Nhị, chàng tiếp:

– Thưa tổ thúc! Còn đây là bà muội của tiểu điệt tên là Phương Dung...

Chàng muốn nói: “Cô ấy chính là Hồng Sa La Sát cai quản tòa lâu đài Hồng Sa Thiên Vân Các, nơi giam giữ phụ thân tiểu điệt”. Nhưng nghĩ bất tiện, chàng đành bỏ lửng câu nói sau. Lão Nhị cố nường đôi hốc mắt sâu hoắm khẽ khàng thốt:

– Ô! Thế ra Uyên Ương song hiệp lại có thêm một người con sinh ra tại nơi lưu đây?

Thành Nhân gật đầu xác định:

– Đúng thế! Theo lời mẫu thân của tiểu điệt thì người có thai bà muội chừng hơn một tháng liền bị bắt cóc mang đến tận xứ hoang mạc xa xôi.

Nói rồi Thành Nhân bèn đem đầu đuôi câu chuyện từ lúc phân công cho lão Nhị đưa Kiều Trinh về xứ sở trước, còn chàng cùng lão Đại ở lại tìm cách cứu Ngô đại hiệp. Đến lúc bị mắc mưu lão đại ma đầu và bị hút cạn chân nguyên, lại bị đày đọa bao phen chết đi sống lại. Nhất nhất mọi việc đều thuật hết cho lão Nhị nghe. Vừa được tin lão Đại bỏ mình, toàn thân lão Nhị như mất hẳn sinh lực, chao đảo chực ngã khụy. May có Thành Nhân đứng sát bên, chàng bèn choàng tay ôm lấy. Từ đôi hố mắt không còn ánh sáng chợt tuôn ra đôi dòng lệ, lão Nhị thổn thức nói trong nỗi nghẹn ngào xúc động:

– Lão ca ôi! Khi ra đi chúng ta có tất cả là bốn anh em, nguyện quyết hy sinh nơi làn tên mũi giáo, tìm mọi cách đặt len lõi vào tận sào huyệt của kẻ thù để cứu thoát nhị vị chưởng môn nhân khả kính của chúng ta. Nhưng hỡi ơi! Kẻ thù của chúng ta còn mạnh hơn loài ác quỷ, đã hãm hại mất hai lão đệ... Rồi bây giờ đại ca cũng đành bỏ tiểu đệ mà đi! Tứ Lão Vương Gia của môn phái Mã Yên Sơn đã mấy chục năm vang danh trên chốn giang hồ, nay đành chịu thân bại danh liệt mà thôi! Vong hồn đại ca cùng nhị vị lão đệ hãy thông cảm cho Nhị mỗ này còn phải sống thêm một thời

gian ngắn nữa, để báo cho Ngô thiếu chủ của chúng ta những điều cần thiết, rồi sẽ theo sau!

Anh em Thành Nhân xúm lại an ủi lão Nhị một hồi, Thành Nhân nhớ sức đến Kiều Trinh, bèn thốt giọng hỏi hồi hộp hỏi lão:

– Thưa tổ thúc! Chẳng hay Kiều Trinh, hiền muội của tiểu diệt hiệן giờ ở đâu?

Lão Nhị như người mê bị đánh thức bất ngờ, cho nên giật thót mình một cái, âu sầu kể:

– Năm xưa, theo lệnh của Ngô thiếu chủ và lão đại ca, lão mỗ lãnh trách nhiệm đưa Kiều Trinh về quê hương. Lão dự định đi thẳng hướng nam. Chẳng ngờ khi đến địa hạt vùng Thập Nhị Giang Sơn này gặp phải bọn cường sơn thảo khấu. Cách đó bốn năm, anh em Giang Tây Song Ma sau khi bị thất bại dưới tay lão kỳ nhân Độc Cô Nhất Cối, đã chạy ra khỏi vùng nội phủ bộ lạc Thổ Thần Thông. Hai lão ma đầu bèn trở về quê cũ chiêu mộ lại lực lượng, hùng cứ vùng này lập thành sơn trại, đón đường cướp của. Lão mỗ đã giao đấu cùng hai tên lão ma đầu đến hàng trăm hiệp. Nhưng cuối cùng vì thân cô thế cô lão chống cự không lại nên đành thất thủ. Lão bị chúng khóet mất, đày đọa suốt bốn năm trời. Còn Kiều Trinh, vì dung nhan xinh đẹp nên thằng con trai của Quách Nhị là Quách Thọ đã buộc nàng làm tỳ thiếp hấn ta. Lúc đầu Kiều Trinh không chịu, mặc dù họ Quách tìm đủ mọi cách chinh phục nàng. Kiều Trinh cứ khăng khăng đòi quyên sinh cho bằng được. Quách Thọ buộc lão mỗ phải nói làm cho người đẹp xiêu lòng, bằng không sẽ giết luôn cả hai. Lão tuy không sợ chết, nhưng nghĩ đến người bạn gái của thiếu chủ, thù nhà chưa trả, nợ nước chưa đền, âu chẳng qua là số trời đã định, hãy gắng sống trong nỗi tủ nhục ê chề, hãy xem cuộc đời như đã bỏ đi rồi vậy! Lão bèn đem những lời ấy mà nói với Kiều Trinh. Sau nhiều đêm suy nghĩ, nàng nghiệm lại những điều lão thấy có lý, nên miễn cưỡng vâng lời. Ôi! Một kiếp hồng nhan chịu nhiều cay đắng, một đóa hồng bị gió dập sóng vùi!...

Nhân đây thiết tưởng cũng nên nhắc qua về tâm trạng Kiều Trinh. Từ dạo nàng được Hồng Sa Tiên Nương mang về làm kỹ nữ phục vụ trong lâu đài. Thỉnh thoảng Hồng Sa Tiên Nương sai nàng ra ca múa cho khách quý của nữ chủ nhân thưởng thức. Nàng ngỡ đâu cuộc đời mình sẽ bị chôn chặt trong lâu son gác tía. Đến khi được vị chưởng cơ Hành Giả Chiêu Hồn ngưỡng mộ rước về tư dinh, nàng xem mình như cánh bèo mặc cho con nước cứ đưa đến nơi nào chẳng cần quan ngại. Nhưng, một biến cố xảy ra tựa như phép màu. Ngô thiếu hiệp – người đại ca ngày xưa đang hiệן trước mắt nàng bằng xương bằng thịt. Nàng xúc động đến nỗi bàng hoàng và sung sướng vô biên! Tình cảm của ngày xưa nàng dành cho chàng trong trắng. Còn bây giờ thì sao? Trong vòng tay và hơi ấm của chàng, nàng thật sự rung động trái tim. Nàng đã yêu chàng, một tình yêu không có gì lay chuyển nổi. Nhưng hỡi ôi! Nàng đã bị dập liểu vùi hoa kể từ khi Lê gia trang biến thành bình địa. Than ôi! Một đóa hoa khi cánh tàn nhụy rữa, hỏi có còn xứng đáng với một vị anh hùng nghĩa hiệp kia chăng? Sự mặc cảm đã xóa tan mộng ước. Nàng chỉ còn lại mảnh hồn cô đơn lồng kín bóng hình

chàng. Thậm chí, trong vòng tay của gã con trai lão ma đầu họ Quách hoặc giả trong những lần ân ái gối chăn với tên phàm phu tục tử nọ, nàng cố tưởng ra là mình đang dâng hiến cho chàng. Ôi! Thật đúng là tình trong mộng tưởng! Còn những lúc bình thường nàng sống ra sao? Có phải chẳng người ta chỉ nhìn thấy nàng như một cái xác không hồn lúc nào cũng thần thờ và trong lòng chất đầy niềm u uẩn!...

Lão Nhị níu tay Thành Nhân mà rằng:

– Ngô thiếu chủ à! Tiểu thư Kiều Trinh hiện giờ đang ngồi trong dinh trại. Theo như thiển ý lão phu, thiếu chủ nên cứu nàng ta trước đã!

Thành Nhân gật đầu nói:

– Tổ thúc không nói, tiểu điệt cũng đã định rồi! Vậy, tổ thúc hãy đứng đây với Phương Dung hiền muội, tiểu điệt sẽ vào nội điện tìm nàng!

Nói rồi chàng sai vài đứa lâu la dẫn chàng rảo qua mấy dãy hành lang, vào bên trong tòa nội điện. Chàng thấy ba đầu mục cùng đám lâu la đang khệ nệ khuân vác của cải bạc vàng châu báu, gấm vóc lụa là cùng những vật linh tinh khác dời hết ra trước sân đại sảnh. Còn đám bầu đoàn thể tử điệt tôn gì của bọn cướp cũng bị lừa ra nốt. Thành Nhân nhận ra trong đám đàn bà con gái có một vóc dáng quen thuộc. Ánh mắt chàng sáng lên khi Kiều Trinh đang đứng lại cách chàng ba bước. Chàng mở rộng vòng tay, chực nhào đến ôm nàng.

Lại nói Kiều Trinh, đôi mắt nàng mở rộng vì kinh ngạc. Nhưng chỉ một khoảnh khắc thôi, từ sự kinh ngạc chuyển qua niềm hân hoan khôn xiết! Ôi! Đại ca của nàng đã đến được nơi đây để giải cứu cho nàng đấy ư? Song le, hiện tại nàng còn xứng đáng với tấm lòng rộng mở của chàng không? Nàng cụp mắt nhìn xuống bỗng rùng mình mấy cái rồi rũ xuống bất tỉnh. Thành Nhân hoảng hốt vội đỡ lấy nàng cho khỏi ngã. Chàng bế xốc nàng chạy ngay ra chỗ Phương Dung đang đứng cùng lão Nhị.

Vừa nhác thấy giai nhân trên tay bào huynh, Phương Dung ngạc nhiên thốt:

– Ủa? Nàng kỹ nữ A Xem sao lại ở đây?

Thành Nhân vừa cứu tỉnh cho Kiều Trinh vừa trả lời bào muội:

– A Xem chính là Kiều Trinh đó muội! Nàng là ái nữ của Lê tiên sinh và Võ phu nhân, vốn là thân hữu thâm tình đối với song đường của chúng ta đó!

Chàng bèn kể sơ lược về mối quan hệ và hoàn cảnh gặp gỡ gia đình họ Lê cho Phương Dung nghe. Bào muội của chàng bây giờ mới hiểu rõ bao nỗi truân chuyên mà cô bạn gái Kiều Trinh phải chịu đựng sau khi Lê gia trang xảy ra biến cố đau thương tang tóc. Phương Dung vô cùng xúc động, bèn lấy trong người ra một hoàn linh dược nhét vào miệng Kiều Trinh rồi phụ với anh trai cứu nàng tỉnh lại. Chừng nửa khắc sau giai nhân mới dần lai tỉnh. Nàng nhớ lại sự việc vừa rồi, khuôn ngọc nảo nùng lã chã những giọt châu sa. Suối lệ chan hòa ướt đầm rèm mi, Kiều Trinh mấp máy đôi môi muốn thốt lên, song lại bị nổi ghen ngào uất hận lấn đến chặn ngang. Nàng uất ức nấc lên một tiếng rồi lại xỉu luôn. Thành Nhân lo lắng lắc nhẹ vai nàng:

– Kiều Trinh? Kiều Trinh hiền muội!...

Phượng Dung quay qua trấn an chàng:

– Có lẽ Kiều Trinh do xúc động quá mạnh mới xảy ra cố sự ấy thôi! Đại huynh hãy để tiểu muội lo lắng cho nàng. Tiểu muội sẽ đưa tổ thúc cùng tử tử lên xe ngựa. Anh em ta cũng nên tranh thủ đi cho kịp, kéo thân mẫu và nghĩa mẫu trông chờ!

Thành Nhân miễn cưỡng gật đầu. Gã tráng đinh được cứu mạng mừng rỡ chạy đến ra mắt hai anh em chàng. Thành Nhân bèn sai gã lo thu xếp một chiếc xe ngựa thật tốt. Phải mất thêm nửa giờ lo phân phát vàng bạc của cải ở sơn trại cho mọi người. Sau cùng, Phượng Dung ra lệnh phóng hỏa san bằng sào huyệt của hai lão ma đầu. Mọi việc xong xuôi, anh em Thành Nhân cưỡi ngựa hộ tống xa mã chở lão Nhị và Kiều Trinh hiền muội xuống núi. Đi chừng đâu được vài dặm, xảy thấy Phụng Liên Thăng Tiên cô quay lại đón. Phụng Liên Thăng Tiên cô nói với chàng:

– Dưỡng tử! Ta thấy các con lên núi khá lâu nên cũng sốt ruột. Định quay lại xem tình hình thế nào, may đâu gặp lại các con đều bình an vô sự. Thật đáng mừng thay!

Thành Nhân bèn đem mọi việc từ lúc theo tên đầu mục áo vàng lên núi “ra mắt” hai lão ma đầu ra sao, đến lúc đấu nhau với hai lão thế nào. Rồi chàng suýt bị vong mạng với tên Quách Thọ, may nhờ có bào muội lệ mắt thấy, kịp thời phát ra mũi phi tiêu hạ thủ hấn để cứu mạng cho chàng. Tất cả mọi sự kiện xảy ra, trước sau lớp lang trình tự nhất nhất chàng đều đem kể hết cho nghĩa mẫu nghe. Phụng Liên Thăng Tiên cô cả mừng bảo:

– Thế ra điệt nữ Phượng Dung của ta đã đoái công chuộc tội được một phần. Song, ta cũng nên nhắc nhở rằng, chớ nên hiếu sát, bởi bọn đầu mục, lâu la toàn là bọn đói cơm thiếu áo, chúng nó hoặc vì bị bắt buộc hoặc vì khốn khổ quá mà sinh ra làm liều...

Trầm ngâm một thoáng, Phụng Liên Thăng Tiên cô mới tiếp:

– Cái chính là phải hạ cho bằng được Giang Tây Song Ma! Hừ! Nếu không có lão quái nhân Hỏa Long Trường Túc can thiệp thì dưỡng tử của ta đã thực hiện được trọn vẹn lời thề với vợ chồng anh hùng nghĩa sĩ bộ lạc Thổ Thần Thông rồi! Thật đáng tiếc! Hai lão ma đầu ấy còn sống ngày nào, thiên hạ còn lặn đạn khốn khổ thêm ngày ấy. Ái chà! Mối di họa này biết bao giờ mới chấm dứt được?

Nói rồi thở dài luôn miệng. Chợt Phụng Liên Thăng Tiên cô nghe giọng một lão già yếu đuối từ trong xe vọng ra:

– Ai như Phụng Liên Thăng Tiên cô, nữ đệ tử của Lạc Hồn Nương Nương vậy?

Phụng Liên Thăng Tiên cô phóng đến bên xe, nhận ra lão nhân bị mù bèn run giọng la lên:

– Ái cha! Lão Nhị Vương Gia đây mà! Ôi! Sao lại bị mù đôi mắt thế này?

Lão Nhị cất giọng buồn rầu đáp:

– Lão mỗ tài hèn sức yếu bị Giang Tây Song Ma hãm hại đã bốn năm rồi!

Rồi đó hai người cùng hàn huyên tâm sự với nhau. Dưới ánh sáng mờ ảo của hàng vạn tinh tú soi đường, xa mã cứ thong thả bon theo lối mòn uốn lượn quanh co. Tiếng vó ngựa cồm cộp khua vang cộng với tiếng nói chuyện râm ran của mọi người, làm cho không khí đêm trường nơi con đường vắng bớt đi nhiều quạnh quẽ. Mãi cho đến đầu giờ tỵ, người ngựa mới đến một sơn thôn. Phụng Liên Thăng Tiên cô nói với mọi người:

– Lý phu nhân cùng bọn gia nhân đang nghỉ lại nơi đây. Chúng ta hãy đến ra mắt người. Chắc giờ này Lý phu nhân đang ngóng chờ tin tức của ta đó?

Phụng Liên Thăng Tiên cô vừa nói dứt lời xảy nghe có tiếng chó sủa từ mấy trang trại quanh đó. Đến trước một ngôi nhà sàn trông có vẻ sạch sẽ nhất, Phụng Liên Thăng Tiên cô bảo mọi người dừng lại. Bọn vệ sĩ Hồng Sa Thiên Vân Các được lệnh của Phương Dung đi theo hầu Lý phu nhân tất bật đến đón. Sau khi mọi người ra mắt phu nhân, đến phiên lão Nhị đang quờ quạng lần từng bước. Phu nhân sững sờ một thoáng rồi quỳ phục xuống dưới chân lão Nhị:

– Trời nhị thúc!...

Lão Nhị bàng hoàng quơ quơ đôi bàn tay khẳng khiu:

– Ôi! Lý phu nhân!... Nhị lão mỗ này đắc tội với tổ sư môn phái Mã Yên Sơn. Thật không xứng đáng để nhìn linh vị chưởng môn nhân bản phái!

Lý phu nhân nức nở thốt:

– Diệt nữ lạy Nhị thúc! Xin Nhị thúc đừng nói thế! Âu chẳng qua đó là số phận éo le mà hoàng thiên còn đang thử thách! Nhị thúc còn nhớ chăng cách đây hai mươi năm về trước, lão đại ca của Nhị thúc có khuyên bảo vợ chồng chúng con rằng: “Cung căn số mệnh tại ư thiên, bất tất chi nhân ư bất khí”! Diệt nữ vẫn còn canh cánh bên lòng những điều chỉ giáo của chư vị thúc bá bản môn! Bởi vậy chúng ta hay gượng mà sống để lo cho thế hệ mai sau!... Kính mong Nhị thúc bớt đi niềm u uất trong lòng!

Lời nói của Lý phu nhân có khác nào một môn thuốc thần diệu khôn lường. Không những đã tác động vào tận đáy lòng người lão Nhị già nua đui mù đau khổ, mà còn động viên được những người chung quanh. Lúc bấy giờ Kiều Trinh đã tỉnh dậy, được dìu lên nhà. Nghe những điều phân giải của Lý phu nhân, nàng mới bình tĩnh tinh thần.

Lý phu nhân sai bày tiệc tẩy trần. Nhân đó mới hỏi thăm từng người.

Những kẻ đau khổ được gặp những người khổ đau, hoàn cảnh tang thương, đoạn trường tê tái cho nên dễ dàng đồng cảm tri âm. Bởi Lý phu nhân trải bao thảm trạng đau lòng thế mà còn dẫn lòng hy sinh nghĩ đến một niềm tin vào tương lai xán lạn! Thế thì những người cùng cảnh ngộ còn có gì mà tự ti mặc cảm đến nỗi phải liều

mình!

Lão Nhị khi đã bớt đi niềm hoài cảm bèn cung tay nói với Lý phu nhân:

– Những lời chỉ giáo của Lý phu nhân, lão phu xin cảm ơn!... Lão phu đã đợi chờ ngày tái ngộ với thiếu chủ cho nên chưa muốn dứt bỏ cuộc đời. Nay trong cuộc tao phùng tuy chưa đầy đủ, song sự có mặt của thiếu chủ, đấy chính là yêu cầu khẩn thiết nhất mà lão phu đã được thỏa mãn rồi. Vậy thì nhân đây, lão phu xin thuật lại những điều mà lão phu đã thu thập trong suốt bốn năm trời có liên quan đến Ngô Thành Nguyên đại hiệp để thiếu chủ được an tường!

Thành Nhân có cảm tưởng, đây đúng là câu chuyện hết sức quan trọng, ảnh hưởng đến sự sống còn của bản phái nói riêng và cả giang hồ các giới cao thủ võ lâm nói chung. Vì vậy, chàng cố gắng chú ý lắng nghe vị tiền bối trong hàng chức sắc môn phái Mã Yên Sơn. Bằng một giọng trầm trầm đều đặn, lão Nhị bắt đầu kể...